

[Maisted]

offentlige i dag lægger beslag på $\frac{1}{3}$ af vor samlede produktion. Heri er indregnet den produktionsværdi, man tillægger det offentlige.

Hvorfor har statsministeren gjort det? Det er jo oplagt, at hensigten har været, at der var sikre stemmer for stigende offentlig indflydelse, altså stigende socialisme og stigende offentlige udgifter, uanset om samfundet blev kørt i sæk. Bag dette ligger selvfølgelig den tanke: hvem saver den gren over, han selv sidder på? For selvfølgelig regner statsministeren med, at af de over 600.000 offentligt ansatte i dag vil størsteparten stemme på socialdemokratiet, der vedbliver at fremlægge en politik, som bygger på en større offentlig sektor. Så er deres levebrød jo sikret. Han har ført denne politik, uanset at det samtidig betød, at 76.000 mennesker måtte forlade produktive arbejdspladser i industrien, landbruget og fiskeriet. Nu, da ulykkerne vælter ind over landet, forsøger statsministeren at fastholde stemmerne for de langt over 600.000 offentligt ansatte ved intet at gøre. Tilsyneladende regner statsministeren med, at frygten for fremtiden hos den enkelte offentligt ansatte er større end erkendelsen af, at det er nødvendigt med offentlige besparelser. Og så håber statsministeren selvfølgelig på, at hovedparten af dem fortsat vil stemme på socialdemokratiet.

De uhyggelige kendsgerninger for Danmark er, at ved udgangen af 1980 vil vi have en nettogæld til udlandet på omkring 100 mia kr., en indenlandsk nettostatsgæld på ca. 90 mia kr., omkring 170.000 arbejdsløse og 50.000 personer, der er gået på efterløn. Hvad vil statsministeren så gøre ved en sådan situation? Ja, han siger, at han vil forbedre konkurrencevilkårene for vores konkurrencehverv. Hvad er så opgaven? Det er f. eks. at forbedre vores valutaindtjening med ca. 20 mia kr. om året for blot at skabe balance i samhandelen med udlandet. For at nå det mål skal vi altså producere noget mere, vi skal øge investeringerne i fremstillingsvirksomhederne, og vi skal gennemføre offentlige besparelser.

Investeringerne i industrien i dag er af en størrelsesorden 5 mia kr. om året. Hvis industrien alene skulle løse landets problemer, ville det kræve investeringer i dag på 150 mia kr. om året. Det siger noget om problemernes størrelse, og det siger noget om det

forlig, vi her har fået forelagt, dets virkning over for landets økonomiske problemer.

Men selvfølgelig, den første betingelse for, at det overhovedet kan nytte noget, er, at investeringerne i fremstillingssektoren øges, og at det kan betale sig for den enkelte virksomhed at øge produktionen, at indtjeningen er så stor, at den kan måle sig med det afkast, en passiv investering i f. eks. finansministerens statspapirer eller andre værdipapirer giver. Endelig skal fremstillingsvirksomhederne også have en tro på, at omkostningerne ikke stiger så hurtigt, at det undergraver indtjeningen. Ingen af disse forudsætninger holder med det forlig, vi har fået forelagt.

Alle ved, at stigende skatter og afgifter giver stigende omkostninger. Statsministerens plan vil give skattelettelser på ca. 1,2 mia kr. for fremstillingsvirksomhederne. Men samtidig vil statsministeren og hans regering og forligspartnerne opkræve 5 mia kr. i skatter og afgifter. Disse vil selvfølgelig blive væltet over på erhvervslivet i form af krav om stigende lønninger. Hvem skulle ellers betale sådanne regninger?

Det er, ligesom det aldrig nogen sinde er gået op for denne statsminister, at der kun er ét sted, man kan hente pengene såvel til den offentlige sektor som til den private sektor. Det er dér, hvor der produceres nogle varer, der enten kan eksporteres eller kan konkurrere med de varer, vi må importere. Der er altså ikke meget, der tyder på, at produktionserhvervene vil investere i nye arbejdspladser.

Her kommer der et Ebberød bank system ind i planen. Økonomiministeren har tænkt sig at klare finansieringen af fremstillingserhvervenes produktionsapparat ved at sige til forsikringsselskaberne og pensionskasserne, at nu skal de ikke længere varetage deres kunders og deres medlemmers interesser, nu skal de investere pengene i dansk erhvervsliv. Det er klart, at hvis ministeren får held med at pålægge disse kasser, at de skal investere i dansk erhvervsliv, og hvis dansk erhvervsliv og produktionsliv ikke vil øge investeringerne, så bliver der en ledig kapital. Det betyder, at fremstillingserhvervene fritages for at optage udlånslån, som de er tvunget til i dag. Derfor er der ikke noget at sige til, at nationalbankdirektøren synes, det er en rigtig